

Trpaslíci z pařezového domečku

Napsala
Bohunka Trelová

Ilustroval
Michal Sušina

Trpaslíci z pařezového domečku

Napsala
Bohunka Trelová

Ilustroval
Michal Sušina

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Bohunka Trelová

Trpaslíci z pařezového domečku

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 7305. publikaci

Ilustrace Michal Sušina
Odpovědná redaktorka Jana Novotná
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 104
Vydání 1., 2019

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2019
Cover Illustration © Michal Sušina

ISBN 978-80-271-2447-3 (ePub)
ISBN 978-80-271-2446-6 (pdf)
ISBN 978-80-271-2551-7 (print)

Obsah

Jak to všechno začalo	7
Kamarádi	8
Vzhůru do práce	11
Zloději	13
Kam zmizel Motyčka	16
Cesta lesem	20
V krajině lesních skřítků	25
Setkání	30
Rozloučení s lesními skřítky	38
V neznámém světě	44
Návrat domů	47
Nový den	52
Vodovod	54
Když si kamarádi pomáhají	58
Přípravy na cestu	62
Odjezd	66
Plavba po řece	70
Noční dobrodružství	75
Další den na řece	82
V podzemí	91
Šťastné shledání	100
Konec, nebo začátek?	104

Jak to všechno začalo

V dalekém kraji stál jednou jeden dům. Vlastně domek. Nebo spíš domeček. Úplně malý domeček s malými okny, kulatými dveřmi a prťavým komínem na placaté střeše. Nebyl to žádný obyčejný domek, jaký známe ze svého okolí. Kdepak! Byl to domeček z pařezu. Vyrobili si jej zahradní trpaslíci, aby měli kde bydlet. Už je totiž nebavilo pořád se opírat o motýčku nebo hrábě na zahradách lidí a jen tak koukat do světa. Bez hnutí. A za každého počasí!

A tak si trpaslíci žili ve svém pařezovém domečku. Nikdo o nich nevěděl, nikdo je neviděl ani neslyšel. A to je dobře, protože jinak by se tyhle příběhy vůbec nestaly...

Kamarádi

V pařezovém domečku žilo celkem šest trpaslíků – kamarádů. Protože všichni byli původně trpaslíci zahradní, měli i svoje zahradní nářadí: motyčku, hrábě, vozík na trávu, kolečko na hlínu, kolík na sázení, ale také pilku a sekeru. Jen jeden trpaslík měl místo nářadí deštník. No, abyste tomu rozuměli. On to totiž nebyl trpaslík, ale trpasličí holka. Taková malá, copatá, pihovatá trpasličí holka. Všichni ostatní ji měli moc rádi. Dali jí jméno Deštnička – to podle toho jejího deštníku. Její kamarádi se jmenovali Motyčka, Hrouda, Mrkvička, Hrabáček a Oblázek.

V domečku měl každý svůj koutek, kde stála postýlka a u ní truhla na trpasličí poklady. Ale nemyslete si, že tam měli schované nějaké zlato nebo šperky. Kdepak! Pro takového trpaslíka je pokladem všechno, co se mu zalíbí nebo co ještě nikdy neviděl.

Třeba Oblázek si do truhly uschoval malý placatý kamínek a kousek barevného skla. Tenhle svůj kamínek si hřál v dlaních vždycky, když ho něco trápilo nebo

si s něčím nevěděl rady. To si jej pak přiložil k srdci, zavřel oči a vnímal, co mu kamínek radí. A svým barevným sklíčkem pozoroval okolí, když mu bylo smutno. Všechno se s ním hned zdálo veselejší.

Zato Hrouda, to byl takový malý bručoun. Pořád mu něco nešlo pod nos. Déšť byl podle něj moc mokrý, slunce příliš hřálo, tráva nepříjemně lechtala... Srdce měl ale Hrouda dobré. Nikomu by neublížil a s každým se o všechno rád rozdělil. Nedávno třeba našel pytlík s kuličkami. Přinesl jej domů a kuličky poctivě rozpočítal mezi kamarády, aby měli všichni stejně. Každému z trpaslíků tak díky němu přibyly k jejich pokladům ještě tři barevné kuličky. Jen Deštnička dostala čtyři. To proto, že jedna kulička přebývala. Tak vidíte, on ten Hrouda vlastně ani tak špatný nebyl. Jen neuměl svou dobrotu moc dávat najevo.

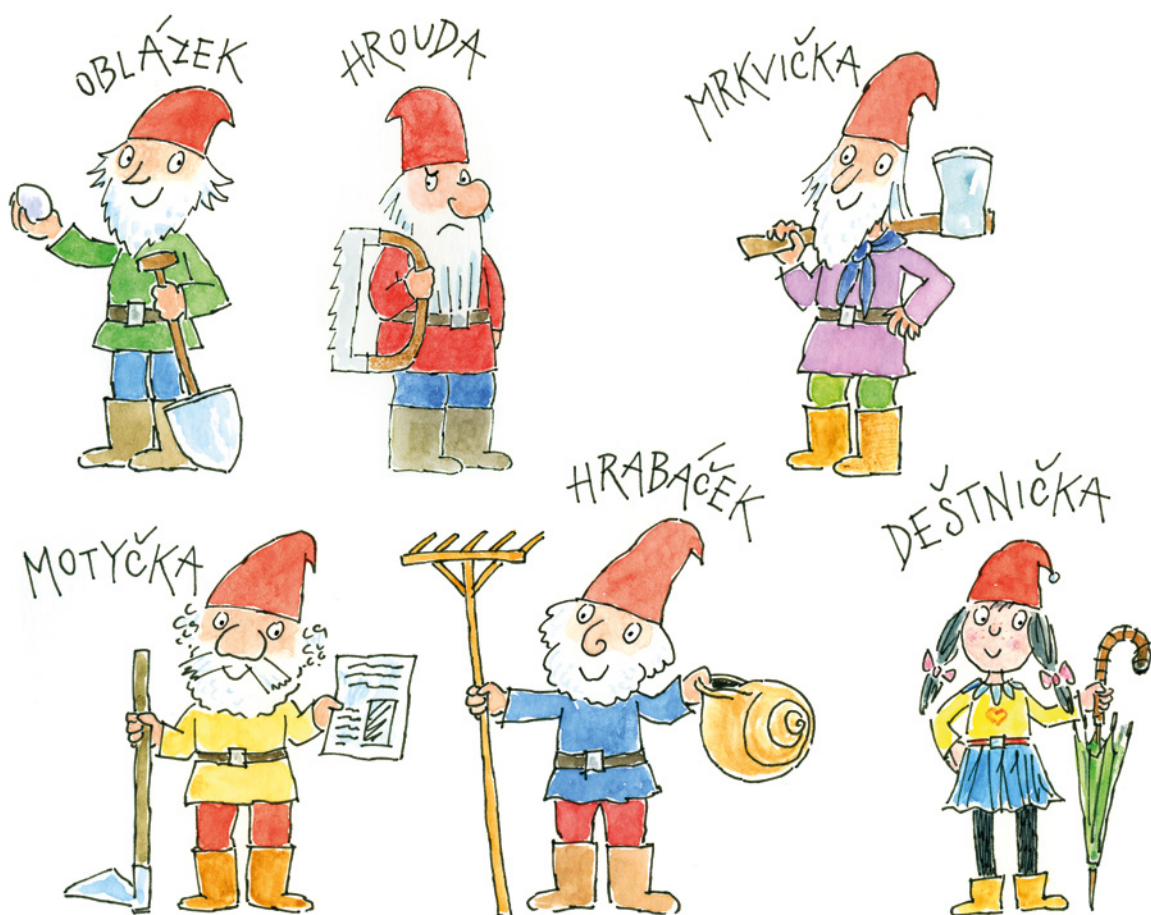
Mrkvička, ten se pyšnil krásným barevným šátkem. Byl jeho vlastní. Uvázali mu jej na krk lidé, když ještě stál na jejich zahrádce. S takovým šátkem se dají dělat rozmanité věci, jéje, to byste koukali! Dá se z něj například vyrobit panáček. Ovšem jen pokud umíte udělat uzel. Nebo ho jde jen tak vyhazovat do vzduchu a zase chytat. Anebo s ním můžete hrát na slepou bábu – to už určitě znáte také, vidíte. Kdybyste zapřemýšleli, určitě byste vymysleli i jiné hry.

Nejstarší a nejmoudřejší ze všech byl trpaslík Motyčka. Ve své truhličce měl ukryté obrázky z novin

a časopisů a po večerech si je rád prohlížel. Spolu s ostatními si pak povídali o tom, co na nich bylo nakresleno nebo vyfoceno.

Hrabáček si zase našel prázdnou šnečí ulitu. Když neměl co dělat, nabíral si do ní vodu nebo písek a s ulitou si hrál.

A co myslíte, jaké poklady si schovávala ve své truhličce Deštnička? Šperky? Kdepak. Ani zlato. K čemu

by jí to bylo? Nezapomeňte, že Deštnička patřila také mezi zahradní trpaslíky. Takže ve své truhle měla velký barevný knoflík se čtyřmi dírkami, klubíčko vlny, kolíček na prádlo a sáček od bombónů. Naši trpaslíci sice bombóny v životě neviděli (proto se jim také nekazily zoubky), ale sáček jim k domečku přivál vítr. Deštničce se tolik líbil, že si jej nechala. Mohla si do něj ukládat různé věci, například kamínky, kaštany, žaludy nebo třeba vypěstovaný hrášek. Anebo si jej nasadila na klačík a chodila s ním jako s vlajkou. A když jej mačkala v ruce, krásně šustil. Znělo to, jako by po silnici pochodovalo tisíce trpaslíků.

A co vlastně naši trpasličí kamarádi celé dny dělali? Přes den pracovali, večer se umyli vodou z kalíšků modrých zvonků a šli spát do svých postýlek z listí a mechu. Měsíček jim hrál na stříbrnou loutnu ukolébavku a jim se krásně spalo.

Vzhůru do práce

Sotva se objevil první sluneční paprsek, Motyčka vyskočil z postele a hned budil ostatní: „Vstávejte, ospalci, práce čeká!“

Všichni čile vyskočili, jen Hrouda se otočil na druhý bok a něco si brblal pod nosem. „Jestli hned nevyskočíš, nedostaneš snídani,“ pohrozila mu Deštnička.

Toho se Hrouda polekal. Byl totiž náramný jedlík! Jedl by pořád, od rána do večera. Však to na něm bylo znát. Tváře měl kulatoučké a břicho jako polštářek. Ostatní si ho proto někdy dobírali, ale Hrouda, i když naoko dělal, že se zlobí, si z jejich škádlení pranic nedělal.

Když všichni snědli, co jim Deštnička připravila k snídani, a umyli se, vydali se obdělávat zahrádku, která se rozprostírala kolem jejich domečku. Zatím na ní ještě nic nerostlo.

„Dneska si připravíme záhonky,“ oznámil kamarádům Motyčka a hned všem rozdával náradí a pokyny. „Ty běž tam a ty zas sem, ty uděláš tohle a ty zas tamto...“

Ostatní jej poslouchali, protože věděli, že je z nich nejzkušenější a nejchytřejší. Za malou chvíli už se zahrádka pyšnila několika krásně obdělanými záhonky. Trpaslíci mohli být spokojení. A dokonce i Motyčka si zamnul spokojeně ruce a kamarády pochválil.

„Teď je čas na odpočinek,“ prohlásil a ostatní svorně pokývali hlavami. Lehli si do vysoké trávy a za chvíli jim únava zavřela oči.

Den po dni vesele utíkal, a než se trpaslíci nadáli, dozrála jim na záhoncích úroda – kedlubny, mrkev, salát, květák, brambory, rajčata i jahody. Všichni byli na své dílo jaksepatří pyšní. Už nebyli jen zahradní trpaslíci, stali se z nich opravdoví zahradníci!

Zloději

Jednou zrána vyhlédla Deštnička z okna a vyděšeně vykřikla: „Propánajána, co se to stalo s naší zahrádkou?!“

Všichni hned poděšeně vyskočili a vrhli se k oknu. Nevěřili vlastním očím. Přes noc jim někdo otrhal všechnu úrodu! A kdyby jen to. Keříky rajčat byly navíc polámané, záhonky rozdupané, z brambor zbyla jen nať. Trpaslíci se na tu spoušť smutně dívali a z očí se jim kutálely slzy smutku i zlosti. Kdo tohle mohl udělat? Vůbec to nechápali. Ještě nikdy se totiž nsetkali se zlem. O to víc je trápilo, že všechna jejich dřina na zahrádce byla zbytečná. Nejhorší ale bylo, že teď neměli co jíst. Na záhoncích nezůstala jediná mrkvička, jediný brambůrek...

„Co budeme dělat?“ ptala se smutně Deštnička a utírala si uplakané oči.

Motyčka se dlouze zamyslel a pak povídá: „Nedá se nic dělat. Vydám se do lesa nasbírat nějaké lesní plody k snědku. Mrkvička s Hrabáčkem mezitím uklidí tu spoušť a Deštnička se vydá k lidem sehnat nová semínka k sázení. A vy,“ ukázal prstem na Hroudu s Oblázkem, „začněte vyrábět cihly z bláta, toho je všude dost a dost. Postavíme z nich kolem naší zahrádky plot, aby sem už nikdo zlý nemohl vlézt.“

Trpaslíkům se Motyčkův návrh líbil, a tak se každý vydal po své práci. Protože to byli trpaslíci pracovití, byla za chvíli zahrádka uklizená. Mrkvička s Hrabáčkem zrovna dokončovali nové záhony, když se objevila Deštnička a táhla za sebou vozík plný všelijakých semínek.

„Našla jsem u lidí spoustu semínek,“ pochvalovala si a oči jí svítily radostí. „U Nováků měli semínka mrkve, petržele a květáku, u Pospíšilů sazeničky zelí a u Hromadů byly zase semena dýní a slunečnice. No a od Václavíků jsem si vypůjčila semínka obilí a brambor. Až nám rostlinky vyrostou, vrátíme jim zase všechno zpátky. Jistě si ničeho ani nevšimnou.“

„Tak se pustíme hned do práce, kamarádi, co říkáte?“ zvolal Mrkvička a začal rozebírat darovaná semínka a sazenice. Deštnička nelenila a s chutí vše začala sázet do hlíny.

Mezitím příběhli i Oblázek s Hroudou a radovali se z té hromady darů. „My už máme spoustu cihel hotových, tak jestli chcete, pomůžeme vám se sázením,“ nabídli se.

„Není třeba. Vyrábějte raději další cihly. Plot musíme postavit co nejdříve, ať nám sem zase nevrze nějaký zloděj,“ odpověděl jim Mrkvička. Hrouda s Oblázkem mu dali za pravdu a šli pokračovat ve výrobě cihel z bláta a suché trávy.

Práce šla všem od ruky, a než zašlo slunce za kopeček, bylo hotovo. Cihly se sušily v trávě a tvořily kruh kolem krásně upravené zahrádky. Trpaslíci si utřeli pot z čela, protáhli si záda a usmáli se na sebe.

„Všechno bude zase v pořádku, kamarádi, uvidíte,“ uklidňovala ostatní Deštnička a začala uklízet nářadí do kůlny.

„Já mám hrozný hlad,“ postěžoval si Hrouda.

„Já taky,“ přidal se Oblázek a po něm i všichni ostatní.

„Kde jen Motyčka s tím jídlem vězí? Už by tu přece dávno měl být!“ podivovali se.

Trpaslíkům zatrnulo. Pomalu se stmívalo a Motyčka nikde. Co když se mu v lese něco stalo?

Kam zmizel Motyčka

Slunce se už dávno uložilo do prohřáté postýlky, ale trpaslík Motyčka se ještě nevrátil ze své lesní výpravy. Jeho kamarádi o něj začínali mít strach.

„Určitě se mu něco stalo,“ naříkala Deštnička, „nikdy by nebyl venku až do tmy.“

Tak dlouho by venku nezůstal žádný z trpaslíků. Co kdyby si je třeba kočka spletla s krysou? Nebo liška se zajícem? Na takový konec nechtěli naši kamarádi ani pomyslet.

„Půjdeme Motyčku hledat!“ rozhodl nakonec Hrouda.

„Správně, Hroudičko. Půjdeme všichni,“ ozvala se odvázně Deštnička.

„Kdepak,“ odporoval jí Hrouda. „Ty musíš, Deštničko, zůstat doma. Co kdyby se Motyčka vrátil a nikoho tady nenašel? Určitě by se vylekal.“

„Hmm, asi máš pravdu,“ uznala Deštnička a běžela alespoň kamarádům do komory pro lucerničky. Venku už byla úplná tma.

Pak vyprovodila ostatní před domeček. „Buďte opatrní,“ radila jim. „Držte se pohromadě. A pozor na jezevce! Slyšela jsem, že umí být hodně zlý.“

Kamarádi se na ni usmáli, rozloučili se a vydali se na cestu. Nejdřív se jim šlo dobře. Měsíc na obloze jasně svítil, takže ani nepotřebovali světlo z lucerniček. V lese už to ale bylo horší. Měsíc se schoval za vysoké stromy a trpaslíci si neviděli ani na špičku nosu. A tak museli lucerničky přeci jen rozsvítit.

„Kudy teď?“ zeptal se Oblázek.

„Já vím, kde rostou lesní jahody. Možná by Motyčka mohl být tam,“ ozval se nesměle Hrabáček.

„Dobrá, zkusíme to. Veď nás,“ pobídli ho ostatní a vydali se za ním po lesní pěšině podél vysokých jehličnanů. Stromy vrhaly na pěšinu strašidelné stíny a v trpasličích kamarádech byly malé dušičky.

Zakrátko došli na palouček. Podle vůně poznali, že na něm rostou lesní jahody.

„C-c-co t-t-ťed?“ ptal se vystrašeně Hrabáček.

„Zkusíme Motyčku zavolat, třeba tady někde bude,“ navrhnul Mrkvička.

Všichni tedy začali sborově volat. Nejdřív potichu, potom čím dál hlasitěji, až nakonec křičeli z plných plic: „Motyčkó, Motyčkó!“

„Co tady tak řvete?“ ozvalo se najednou rozzlobeně za jejich zády. „Vždyť vzbudíte celý les!“

Trpaslíci se za hlasem vylekaně otočili. Proti nim stál jezevec – pán lesa v celé své kráse! Kamarádi byli hrůzou celí zkamenělí. Ještě nikdy neviděli jezevce takhle zblízka a teď byli přesvědčeni, že si je to divné zvíře s ostrými zuby vyhlédlo k večeri.

„P-promiňte, vašnosto, ale ztratil se nám kamarád a my ho přišli hledat,“ odpověděl nesměle Hrouda, který se z leknutí vzpamatoval jako první.

„Myslíte toho směšného mužička v červených kalhotách a žlutém kabátku?“ zeptal se jezevec.

„Ano, ano, to je on!“ volali trpaslíci jeden přes druhého. „Kde je, co se s ním stalo?“

„No, trhal tady na pasece jahody a pak se rozeběhl za motýlem. Jenže asi nedával pozor a spadl tak nešťastně, že si zlomil nohu,“ vyprávěl trpaslíkům jezevec. „Našli ho lesní skřítci, ošetřili ho a odnesli do svého domova.“

„Lesní skřítci?“ vydechli úžasem trpaslíci. „Co jsou zač? Nikdy jsme o lesních skřítcích nic neslyšeli.“

„To jsou malí lidičkové, velcí asi jako vy, ale bydlí v lese,“ vysvětloval jezevec.

„A kde v lese?“ vyzvídal Oblázek.

„To přesně nevím, ale je to někde v místech, kterým se říká Černé skály,“ snažil se rozpomenout jezevec a ochotně jim ukázal směr.

„Tak vám, vašnosto, pěkně děkujeme. Moc jste nám pomohl,“ poděkovali svorně trpaslíci a vydali se směrem, který jim jezevec ukázal.

„Ale dávejte pozor! Kolem Černých skal jsou bažiny!“ zaslechli ještě za sebou slábnoucí jezevcův hlas.

„Nepočkáme, až vyjde slunce?“ navrhnul po chvíli Hrouda, když už poněkolikáté zakopnul o kořeny stromů. „Teď už víme, že je Motyčka v pořádku. Tak nemusíme riskovat, že se potmě ztratíme.“